

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥΣ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.



Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Ἡ κ. Λιανρή, γῆρα ἀδελματοῦ, πηγαίνει μετὰ τὴν κόρη της, τὴν Λίσα καὶ τὴ Λίνα, στὸ Κάιρο γιὰ νὰ πύρουν τὴν κληρονομία ποὺ τοὺς ἔδωκε πεθαίνοντας ἕνας ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς της. Ἐκεῖ ἡ δὺο νέες κί' ἡ μητέρα τοὺς γνωρίζουν τὸ βοηθὸ τοῦ δικηγόρου τοὺς, τὸ Γιώργου Βρανᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς κάνει ἐξαιρετικὰς περιουσίας. Ἡ Λίσα, ζωοφιλὴ καὶ φανατικῆ, ἐρωτεύεται μετὰ τὸ Γιώργου. Τὸν ἀγαπᾷ ὅμως κρυφὰ κί' ἡ Λίνα, ζωοφιλὴ μελαγχολικὴ καὶ γλυκερία. Μετὰ λίγους καιροὺς, ὁ Βρανᾶς ἐρχεται εἰς τὴν Ἀθήνα γιὰ ν' ἀνοίξῃ δικηγορικὸ γραφεῖο οἰκοῦ τοῦ καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ὀριστικά, καὶ φυσικά, βρῆσκει τὸν διαρκὸς στοὺς πατρὶς κ. Λιανρῆ. Ἡ Λίσα εἶνε εὐτυχισμένη. Ἡ Λίνα ὅμως ὑποφέρει φρικτὰ κί' ἐν ἀπογύμναστος τέλος, ὁ ποῖος της ἐξεγείλει καὶ ἐξοπάει ἀκράτητος...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Λίνα ἀγγάλασε τὴν ἀδελφὴν της κί' ἔβαλε πλὴν της τρυπιμένη.

— Λίνα, ἀδελφοῦλα μου, τί ἔχεις;

Ἡ Λίνα δὲν μιλῶσε. Τὴν πύρουν ὁ ἀρρωστὸς. Τὰ δάκρυα τρέχουν ποταμὸ ἀπὸ τὴ μάστιγ της.

— Λίνα, μισὴ μου Λίνα, μίλησέ μου. Γιατί κλαίς; Τί ἔχεις, μικροῦλα μου; Κλαίς! Ἐσὺ, Λίνα; Σοῦζαμα κανένα κακό, ἀδελφοῦλα μου; Πέξ μου...

— Ὅχι, ὄχι, μὴ με ρωτᾷς. Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, νὰ σοῦ πῶ. Εἶμαι δυστυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη.

— Σοῦ εἶπα κανένα κακό Λόγο Λίνα;

— Ὅχι, Λίσα, ὄχι.

— Ὁ Γιώργος; Σοῦτε τίποτε ὁ Γιώργος καὶ σὲ πύρουν;

Ἡ Λίνα ἔσπασε σὲ νέους ἁρμονίους.

Τὴς ἄλκας τῆς σφίγγιες ἡ καρδιά.

Αὐτὸ ἦταν!...

Κατὰ εἶχε συμβεῖ μετὰ τὸν ἀγαπημένον της. Μὰ τί, τί ἀνοήτως; Ἐρῶτε νὰ μάθῃ, νὰ μάθῃ μετὰ ἄλλο τρώει. Γιὰ νὰ κλαίῃ ἡ Λίνα, γιὰ νὰ στενοχωρεῖται ἔτσι, κατὰ ἔλαβε συμβεῖ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Γιώργου. Ἀλλὰ ὁ Γιώργος δὲν ἦταν ἀνθρώπος ἱκανὸς νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀδελφὴν της. Τὴ συγκαταθέσει τόσο... Τῆς φερῶνται μετὰ τὸση λεπτότητα καὶ τὸση καλοσύνη!...

Ξανάσκαιψε λοιπὸν κοντὰ εἰς τὴν Λίνα, τῆς πήρε τὸ χεῖρ στοὺ δικαίους της, τῆ φίλησε στὰ κλαμένα της μάτια καὶ τῆς εἶπε μετὰ φωνὴ συγκινημένη:

— Λίνα, θέλω νὰ σοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια. Τί σοῦ συμβαίνει; Τί ἔχεις μετὰ τὸ Γιώργου;

Ἡ Λίνα τινάχτηκε, σάν νὰ τὴν δάγκασε φρεδί.

— Ναι, ναί, τὸ κατάλαβα, Λίνα. Αὐτὸς εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῶν δακρύων σου. Θέλω νὰ μάθω λοιπὸν. Καταλαβαίνεις... Τὸν ἀγαπᾷ, τὸν λατρεύει, εἶν' ἡ εὐτυχία μου, ἡ ζωὴ μου, Λίνα... Μίλησέ μου, ἀδελφοῦλα μου... Μὴ με κάνῃς νὰ ὑποφέρω!...

Ἡ Λίνα ἀνασπράχθηκε καὶ τὴν κίτταξε στὰ μάτια. Τὴν κίτταξε πολλὰ ὄρα, ἐπιμονα, βαθειά...

Κί' ἔβλεψε ξανάσκαιψε νὰ κλαίῃ.

Ἡ Λίσα ἀπόμεινε τόσα σάν χτυπημένη ἀπὸ κερανοῦ.

Σηκώσε τὰ χεῖρα της κί' ἔσφιξε τὰ μάγουλά της, βοθίζοντας σ' αὐτὰ τὰ νύχια της.

Μὰ ὑποψία, μὰ τρομερὴ ὑποψία γεννήθηκε στοὺ μυαλὸ της. Τὰ γόνιτά της λόγισαν.

Στησίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ναι, αὐτὸ, αὐτὸ ἦταν, ἀλλομονοί!...

Ἡ Λίνα ἦταν ἐρωτευμένη. Ἀγαποῦσε τὸν ἴδιον ἀνθρώπου κί' ἀγαποῦσε κί' αὐτὴν. Τὸ Γιώργου!...

Τῆς ἤθεε σάν τρελλὰ, ἕνας ἄλλος, μὰ παρατάλη. Τὴ θάκανε τόρα;

Στὴν καρδιά ἕνας ἀνδρὸς δὲν χωρεῖν ποτὲ δύο γυναῖκες. ὅταν αὐτὸς ἀγαπᾷ ἀληθινὰ. Ὅπως καὶ τὸ ἀσθημα μὰς γυναῖκες δὲν ἔπινοῦσι ποτὲ γιὰ τὸ γάμη τῆς ἄλλης.

Μὰ ἡ Λίνα ποῦζαγε τόσα ἐκεῖ πιστοτὰ της, δὲν ἦταν καὶ ἡ ἄλλη, δὲν ἦταν μὰ ἕνη.

Ἦταν ἡ ἀδελφὴ της.

Ἡ ἀδελφὴ της ποὺ τὴν ἀγαποῦσε θεοῦ, τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐζῶν χαιδεύει.

Δὲν χωροῦσαν λοιπὸν ἐδῶ ἔλθιτε καὶ θεοῦ, ὄχι. Ἐρῶτε νὰ μίλησῃ εἰς τὴν Λίνα μετὰ τὸ καλὸ, νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τῆς πῆ τί ἔχει. Κί' αὐτὸ ἔλαβε.

Κάθησε πλάι εἰς τὴν Λίνα, τὴν πήρε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ της, τὴν ἔσφιξε πάνο στοὺ στήθος της κί' ἄρχισε νὰ τῆς χαιδεύῃ τὰ πλοῦσα μαῦρα μαλλιά.

Ἐκλάψε τόρα κί' ἡ Λίσα μοῦδ της. Κί' ὅταν πλὴ ἀπόφασε νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ἁρμονίους της, εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν της:

— Λίνα, τὰ ξέρω ὅσα! Ναι, ὄχι, ἀδελφοῦλα μου... Ἡ Λίνα τινάχτηκε.

Κάθισσε τὰ μαῦρα, ζοῦρὰ πύρα καὶ τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς της καὶ τὴν κίτταξε φροτισμένη, τρυπιμένη!...

— Ναι, Λίνα, ἐπανελάβε ἡ Λίσα, τὰ ξέρω ὅσα, ξέρω τί σοῦ συμβαίνει!...

— Τί ξέρεις; φροτίσσε ἀνήσυχτα ἡ Λίνα.

— Ἀγαπάς.

— Ἐγώ; Ὁ, ὄχι, ὄχι... Δὲν εἶν' ἀλήθεια.

— Μὴ λέξ ψέματα σὲ μένα, Λίνα. ἔξοις πόσο σ' ἀγαπᾷ.

— Δὲν ξοῦλα μου, γιατί θέξ νὰ σοῦ κίτταξ τὴν ἀλήθεια, χωρεῖ σὺ μου; Τὸ μάντερο, ἀγάπη μου, εἶμαι φροτισμένη. Καὶ ξέρω μετὰ πόνος;

— Μὲ πόνος; ρώτησε ἡ Λίνα ἀπότομα καὶ σηκώθηκε ὀρθή.

Ἡ Λίσα δὲν ἔδισσασε.

— Μὲ τὸ Γιώργου, εἶπε.

Ἡ Λίνα δὲν ἀπάντησε λέξ.

Ἐρῶτε τὸ χεῖρ της στοὺ στήθος της σάν νάσπασε κατὰ ἐκεῖ μέσα καὶ σοσιόστηκε πλὴν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφῆς της. Ἐκρῶψε ἐκεῖ τὸ πρόσωπὸ της στοὺ στήθος τῆς Λίσας καὶ ξανάσκαιψε νὰ κλαίῃ.

— Ἄκουσε, Λίνα, τῆς εἶπε ἡ Λίσα, φράνουν πλὴν τὰ δάκρυα. Μὴν κλαίς, φροτίξ μου ἀδελφοῦλα. Ἀγαπᾷ τὸ Γιώργου. Καλά, Λίνα μου... Κί' αὐτὸς θὰ σ' ἀγαπᾷ!...

Πῶς; Τὴ λόγια ἦσαν αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ἡ ἀδελφὴ της;... Γιὰ ποῖον τῆς μιλῶσε ἔτσι; Γιὰ τὸ Γιώργου; Ἄκουσε καλὰ ἡ νεύρο- ὅταν; Δὲν τὸν ἀγαποῦσε αὐτὸν τὸ Γιώργου; Ἡ Λίσα; Δὲν τὸν ἐλάτρευε; Δὲν ἦταν τρελλὴ μαζὺ του; Καὶ τόρα... τόρα τῆς μιλῶσε σάν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ἕξνο; Ἦταν ψευτοπαρηγορία αὐτὸ; Λόγια γλῶσσῃ καὶ παρηγορία γιὰ νὰ τῆς περῶσῃ ἡ λύπη; Πόσο γελῶσταν ἡ Λίσα! Δὲν ἤξερε λοιπὸν τὴν καρδιά της; Δὲν ἤξερε πὸς αὐτὴν, ἡ Λίνα, ἦταν ἀπ' τῆς γυναῖκες κί' ἀγαποῦν μὰ μονάχα φροτὰ εἰς τὴν ζωὴ τους;

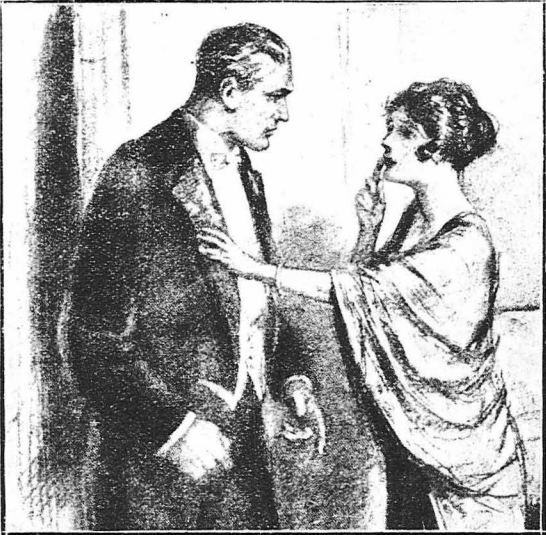
Ἡ Λίνα δὲν ἔδωκε σημασία εἰς τὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς της κί' ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ.

Μὰ ἡ Λίσα εἶχε πάει μέσα σὲ λίγες στιγμῆς τὴν ἀπόφασί της. Κί' ὅταν εἶδε τὴν ἀδελφὴν της νὰ ἐξακολούθῃ τὸ θεῖον της, τῆς εἶπε πλὴν ἔντονα:

— Πάρε πειά, Λίνα. Σὲ παρακαλῶ σάπασε, μὴν κλαίς πειά, μικροῦλα μου.

— Θέλω νὰ πεθᾶνω, φροτίσσε ἡ Λίνα.

— Ὅχι, Λίνα, δὲν θὰ πεθᾶνης. Θὰ ζῆσῃς, θ' ἀγαπηθῆς, θὰ εὐτυχῆσῃς.



— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Γιώργος ἀνήσυχος.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ

Η ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ ΓΡΑΝΙΤΣΑ

(Μυθιστορηματικές περιπέτειες χειρογράφων)



Στέφ. Γρανίτσας

Κατά τις τελευταίες ημέρες του Δεκεμβρίου του 1913, ο μακαρίτης Στέφανος Γρανίτσας, καθήμενος στη Βουλή, και μη έχοντας διάθεση να παρακολουθήσει κάποιαν άνωια σύζητησι, σκέφτηκε ν' απενθνή, επί τη ευκαιρία της ερχομένης πρωτοχρονιάς, του 1914, ευχές εμμετρες στο Βασίλει, τον Πρωθυπουργό, και στους τότε άρχηγούς των κομμάτων.

Η ευχές αυτές, ή όποιες είχαν, όπως θα διηγηθώμεν παρακάτω, μυθιστορηματικές περιπέτειες, ήσαν ή εξής :

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ζήθι, μεγάλε Βασιλιά, κι' άνδρείε στρατηλάτη,

για νάσαι κάφρος πάντοτε, μέσ' τών έφθών τώ μάτι. ΣΤΟ ΒΕΝΙΖΕΛΟ.

Πολλές διαβιβάζομεν, ευχές εις τόν Λεοντήρ που τόν αΐωνα τόν χρυσούν, στον τόπο μας θά φέρη.

Νά ζήση χρόνια πάμολλα, καλά κι' ευτυχιμένα, νά νάχη με τόν Κλέαρχο, τιά πατάρ... χωρισμένα ! ΣΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΗ.

Στόν Ουοτόκη μιά μικρή, θά δώσωμε εύχούλα.

νά είνε πάντα δροσερός, κι' αφράτος σαν τζογούλα. ΣΤΟ ΡΑΛΛΗ.

Στό Ράλλη από καθαράς, εύχόμεθα καρδιάς,

νά μή ξαναξήνη βουλευτής, στο μέλλον.... Αρκαδίας.

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΜΙΚΑΛΗ.

ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗ ΜΙΑ ΕΥΧΗ,

θά δώσωμε μεγάλη, μέ τόν καιρό στά πράγματα, νά ξαναβή και πάλι.

ΣΤΟ ΓΟΥΝΑΡΗ

Στό Γούναρη εύχόμεθα, Πρωθυπουργός νά γίνη, και προσοχή στις νυμφουλές, τού Κόντε νά μή δίνη.

ΣΤΟ Ν. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Εις τόν Δημητρακόπουλο, εύχόμεθα νά πάση τήν άρχηγίαν κόμματος, για νά πατή ποδάρι.

ΣΤΟ ΜΕΡΚΟΥΡΗ.

Ν' άναστηθώ εύχόμεθα στον Σπύρο, ό πεθαμένος, γιατί' έτσι πάλι Δήμαρχος—αυτός μπορεί νά γίνη !...



— Λέν μιλάς σοβάρω, Λίτσα.
— Μιλό σοβάρω.
— Μα... τό ξέρεις, Λίτσα, άγαπού τόν άνδρωπο που άγαπάς και σύ.
— Νά, τό ξέρω. Τό ξέρω και σύ λέω ! Μην κλάεις, σόπτασε και βασιόσε σέ μένα.
— Καί σύ, Λίτσα ; Έσύ, καιμένη μου Λίτσα ;
— Μή σέ γνοιάξη για μένα, άδελφούλα μου. Θα δής άν ήμια ζωνή ή όχι να κρατήσω τό λόγο μου.
— Θέλεις νά θυσιαστής προς γάμνι μου, Λίτσα ; Θέλεις νά θυσιασής τήν άγάπη σου ;
— Α, όχι, δεν τό θέλω αυτό, άγάπη μου, Ξέρω πόσο θά ύποφέρης εξ αιτίας μου. Κι' έπειτα κι' ό Γίωργος σ' άγαπάει...
— Πραγματικά ή θέσας τους ήταν τραγική. Κι' ή δυό αδελφές έμειναν εκεί, μέσα στό σκοτάδι, άφρατη ώρα, άγκαλιασμένες και κλαίγοντας άπελευθόμια. Άόκνηαν έτσι, ποός ξέρει πόσην ώρα, άν δεν άκούγοντανε Ξωρνιά ή φωνή της κ. Λιναυδά.

Η μητέρα τους είχε άνησυχίσει κι' είχε βγει στό παράθυρο.
— Η μαμά ! είτε ή Λίτσα και σημάθηκε κρατώντας τήν αδελφή της. Της σφογγίσε τιά μάτια με τό μαντήλι της και προζώρησε κι' ή δυό προς τό σπίτι.
— Τή νύχτα, θά τό ποίω καλύτερα στην καρβεβοζαζιάμαρά μας, της ψιθύρισε ενώ άνέβαιναν τις σκάλες.
— Η Λίνα άναστήναξέ.

Στό τραπέζι ή δυό αδελφές ήσαν μελαγχολικές. Μάτια προσπάθησε ή μητέρα τους να μάθη τί τους συνέβαινε. Λέν μιλούσε αψές ή μά ούτε ή άλλη.
— Έτσι τό δείτνω τους δεν κρατήσε ποιά κι' άποτραβήχτηκαν γρήγορα στις καρβεβοζαζιάμαρές τους για νά κοιμηθώυν.

Όταν ή δυό αδελφές βεβαιώθηκαν πως ή μητέρα τους είχε πλαγιάσει, κήθρησαν ή μια κοντά στην άλλη, απομισαμένες νά ξηρηθώυν μαζί για πάντα.
(Αζοιούθει)

Η ευχές αυτές έδόθησαν στον κ. Μαργαντωνάχη για νά παραδοθώυν στον Βενιζέλο.

Ό κ. Μαργαντωνάχης όμως, είτε γιατί τις λησμόνησε, είτε γι' άλλους λόγους, δεν τις έδωσε κι' ελημοσηθήσαν σ' ένα φάκελλο με άλλα διάφορα χαρτιά, τά όποια παρεδόθησαν κατόπιν στον μακαρίτη Ρέπουλη.

Μετά καιρό, ό Ρέπουλης έγινε Γενικός Διοικητής Μακεδονίας. Έκει τόν παρακολούθησε κι' ό φάκελλος τών έγγραφών του και τού Γρανίτσα ή ευχές.

Ένα άπόγευμα στο Ξενοδοχείο «Σπλιέντιτο» της Θεσσαλονίκης, όπου ήμνε ο Ρέπουλης, ξεφολλίζοντας τά χαρτιά του, τις βρήκε και τις έστειλε στο Βενιζέλο με τόν Γιάννη Μάλλωση. Ό Μάλλωσης τις παρέδωσε στο Μαργαντωνάχη, για νά τις δώσει στον Πρωθυπουργό, αλλά ό κ. Μαργαντωνάχης και πάλι τις άπέλησε.

Έτσι έμειναν σέ μία γωνιά τού Γραφείου του, ως ποό έφτασαν τά γεγονότα τού εμφύλιου σταυραμού.

Όταν έγινε ή κατάληψη της οικίας τού κ. Βενιζέλου και ή σχετική ξέφυγα, βρέθησαν και ή Πρωτοχρονιάτικες αυτές ευχές, ή όποιες, ως μη ύποπτες, από χέρι σέ χέρι, έφτασαν μέχρι τού μακαρίτη Καβαράχη.

Ό Καβαράχης, θέλοντας νά κινή στο Βενιζέλο μιάν έκπληξη, τού τις απέστειλε, διά τού κ. Καλέφα, άν δεν άπατομέθα.

Ό κ. Καλέφας όμως είδε τόν πρωθυπουργό, μίλησε μαζί του, αλλά λησμόνησε νά τού δώσει τις ευχές. Τις θυμήθηκε μόνον όταν έφυγε. Για νά μιν ένοχλήση λοιπόν τόν Πρωθυπουργό, τις έδωσε στον κ. Μαργαντωνάχη νά τις δώσει.

Αλλά ό Μαργαντωνάχης και πάλι τις λησμόνησε. Έτσι ήθε ο Νοέμβριος τού 1920 κι' ό Βενιζέλος έφυγε απ' τήν Ελλάδα.

Ό κ. Σαρδάρης, άν ένθνησόμεθα καλά, είχε μείνει στο σπίτι τού κ. Πρωθυπουργού τότε και τακτοποιώντας τά έγγραφα του βρήκε και τις ευχές. Έπειδή δε τού άρεσαν, τις έστειλε, τήν παραμονή της Πρωτοχρονιάς τού 1922 στη Γαλλία, νά τις διαβάση ό Βενιζέλος.

Πάλιν όμως δεν τις διάβασε ό κ. Πρωθυπουργός. Ό Θεός ξέρει σέ τίνας τά χέρια παράτεσαν κι' έμειναν θαμνές άρκετόν καιρό.
Ίσως στόν καιρό Κλεζούχου.

Έτσι παρατεταμένες τις βρήκε τέλος τις ευχές αυτές ένας άξιοματικός από τους άνθρώπους που παρακολούθησαν τόν Πρωθυπουργό στην έξορία του και τις έδωσε στο Μαργαντωνάχη.

— Περιέργω ! είτε τότε ό κ. Κλεζούχος. Αυτές ή ευχές μας χειρονομούν όπου πάμε κι' όπου σταθώμε... Και διηγήθηκε όλη τήν ιστορία τών ευχών στον άξιωματικό, όπως τις γράφομε παραπάνω.

Ό Βενιζέλος έλειπε τότε στα λουτρά.

Αποφάσισαν λοιπόν μόλις γυρίσει νά τού τις διαβάσουν, αλλά ήθε έντομεταξύ ή καταστροφή τού 1922, τά μεγάλα γεγονότα της μεταπολιτείας και ή ευχές λημοσηθήσαν μέχρι σήμερον, όπως, έτυχε ό κληρός στο «Μαυκοίτο», νά τις προσέφη διά της παρούσης σελίδος, στον Έλληνα Πρωθυπουργό.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ

Μία φορά παρουσιάστηκαν σ' ένα άγγλικό δικαστήριο για νά άναχωθώυν δυό γηραιά άδελφοί όνομαζόμενοι Έλις, (τό επώνυμο αυτό σημαίνει άγγλική ιεραία).

- Πόσον έτών είσαι ; ρώτησε τόν πρώτο ό δικαστής.
— Ογδόντα.
— Ποιά γέρος είσαι, μιν τήν άλληθα, βέβαια θά άπέχη από τά οινόπνευματόδη, δεν είς' έτσι ;
— Μονάχα καθωρό νερό πίνω !
— Ποιά καλά. Πήγαυ.
Έπειτα κήλεσε τόν δεύτερο και τόν ρώτησε :
— Έσύ πόσον χρονών είσαι ;
— Ογδόντα τεσσάρων.

— Τι, είσαι μεγαλύτερος κατά τέσσερα χρόνια από τόν άδελφό σου που είσαι πιο ροδωκόταυος απ' αυτόν ; Υποθέτω πως δεν άρχης βάλει ποτε στο στόμα σου ποτά.

— Δεν μπορώ νά σές γάρωψω τήν άλληθα, κόνε δικαστή. Όσο βαστούν τά κόττα μου, τόσο σέ ζωώ νά πείω νά κοιμηθώ ξεμειθώστος !...

— Α, ά ! φρονιάζε κατάληκτος ό δικαστής. Καθώς βλέπω οί... Έλις άντίχουν και στην Ξηροσία και στην ύγρασία !

